

I believe certain people
cross your life as guardian angels
and some connections
can't be explained off words alone.
It's a soul thing, a feel.

~ Unknown ~

บทนำ

‘ตาสวย’

เสียงทุ้มที่ปกติแข็งกร้าวนั้นฟังดูช่างอ่อนโยน หญิงสาวได้แต่ยิ้มกว้าง และหลับตาพริ้มเมื่อริมฝีปากหนาได้รูปนั้นเคลื่อนไหวมาประทับแผ่วเบาบนเปลือกตาสลายทางหงส์ที่บ่งบอกถึงความฉลาดปราดเปรื่องและมั่นใจในตนเองไม่เป็นสองรองใคร

‘จมูกก็สวย’ เสียงเข้มที่ฟังดูอย่างไรก็หวานเสียจนร่างระหงบนตักนั้นรีบเอียงหน้ารับรอยจุมพิตแผ่วๆ ที่จมูกโด่งสวยได้รูปปลายเชิดขึ้นที่ทำให้ใบหน้าสวยแก่ดูรื่นชนตลอดเวลา

‘แก้มก็นุ่ม’ คราวนี้คนตัวสูงใหญ่หัวเราะในลำคอเล็กน้อยเพราะว่าอีกฝ่ายทำหน้าที่เหมือนผิดคาดเพราะรอดอยอีกสิ่งหนึ่งอยู่ แต่ก็เอียงแก้มมาให้หอมแต่โดยดี

เมื่อได้รับรอยประทับบนแก้มทั้งสองข้างแล้ว หญิงสาวก็รีบหันหน้ามาตั้งใจรอฟังอย่างใจจดใจจ่อ แต่อีกฝ่ายกลับทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้ เจียบไปเสียเฉยๆ ไม่ยอมพูดอะไรต่อ แม้เธอจะพยายามทำตัวน่ารัก ไม่ตื้อไม่เถียง แต่

หลังจากอดทนรอได้หนึ่งอึดใจ หญิงสาวก็เป็นฝ่ายหัวงขึ้นมาจนได้

‘ปากละปาก ขาดปากไม่ได้นะ’ โวยวายลั่น ริมฝีปากเธอสวยได้รูป
ทรงปีกนกที่ใครๆ ต่างหาไปเป็นแม่แบบในการคัดลอกกรรมเขียนะ

‘อืม ปากสวย แต่ชอบหาเรื่องคนอื่นตลอดเวลา อดได้รางวัล’

เสียงขีมิตุทำเอาคนฟังเหวออำปากค้าง ก่อนจะทุบรัวๆ ที่แผงออก
กว้าง โทษฐานทำให้เธอคาดหวัง แล้วก็ดับฝันเสียอย่างนั้น

‘ป่องใจร้าย มานี่เลย ชักช้า มอลลิจูบเอง’

ภาพความทรงจำดีๆ ในอดีตย้อนคืนกลับมาอีกครั้ง...

ช่วงชีวิตที่ผ่านมา เส้นทางที่เธอเลือกเดินอย่างมาดมั่น ใครหลายคน
ก้าวเข้ามาเป็นบททดสอบ หลายคนมีบทบาทอยู่ช่วงหนึ่ง แล้วก็ก้าวออกไป
หลายคนรู้สึกดีกับเธอมากพอที่จะอยู่ต่อ ทุกอย่างมีเริ่มมีจบชัดเจน แต่มี
เพียงแค่ ‘เขา’ คนพิเศษที่ก้าวเข้ามาในชีวิต แล้วก็ก้าวออกไป แล้วก็ก้าวกลับ
เข้ามาอีกครั้ง เพื่อจะจากไปอีกครั้ง และอีกครั้ง

มันคล้ายกับว่าพรหมได้ลิขิตมาแล้ว ให้เธอและเขาต้องมีเส้นทางที่
แยกออกจากกัน แต่ทั้งคู่ก็พยายามฝืนลิขิต...จนได้

ไม่ว่าในวันนี้ใครจะมองเธอในฐานะสาวสังคมคนดังที่มีทั้งคนชอบ
และคนหมั่นไส้อย่างไร แต่ในสายตาเขา เธอคือสาวน้อยอายุสิบหกคนนั้น
คนที่ชื่อตรงต่อความคิด ชัดเจนต่อความรู้สึก รู้ตัวดีที่กำลังทำอะไรอยู่
เกือบยี่สิบปีแล้วที่ผู้ชายคนนั้นวนเวียนอยู่ในชีวิต บางครั้งเหมือนเขาหายไป
แต่ยามใดที่เธอเดือดร้อน เหลืองพล้ำ เขาจะกลับเข้ามา

เขาเป็นคนเดียวที่มองเห็นว่าภายใต้ภาพลักษณ์ปราดเปรี้ยว มาดมั่น
ไม่แคร์ใคร เธอซ่อนความอ่อนไหวอ่อนโยนเอาไว้อยู่

อากาศยามเช้าวันนี้เย็นกว่าทุกวัน หญิงสาวยกนิ้วแตะสร้อยเงินที่มี
จี้คนคู่ เครื่องประดับชิ้นแรกจากเขา ก่อนกระซิบเสื่อเซ็ดตัวยาว เสื่อของเขา
ที่เธอขอมาตั้งแต่วันแรกพบ การยืนหยัดในความคิดไม่ยอมโอนอ่อนกับสิ่ง
ที่ไม่ใช่ตัวตนอย่างที่เธอทำมาตลอดจะมีประโยชน์อะไร ถ้าวันนี้เธอไม่มีเขา

๑

แดนซิงควีน

ท่ามกลางแสงสีและเสียงเพลงดังสนั่น สาวน้อยตัวสูงโปร่งท่าทางปราดเปรียวคนหนึ่งดูจะโดดเด่นสะดุดตาว่าคนอื่นๆ เธอสนุกสนานกับการเต้นเพลงแล้วเพลงเล่าโดยไม่หยุดพัก ดูเหมือนเธอจะไม่สนใจคนรอบกาย ใดๆ ที่คนส่วนใหญ่ตั้งใจมาที่แห่งนี้เพื่อมาชมมัวยชายตามองหนุ่มสาวคนอื่นที่มาท่องราตรีเหมือนกัน เขาลังเกตว่าใกล้ตัวเธอไม่มีแก้วเหล้าตั้งไว้ แต่ทุกครั้งที่เธอกระหาย เธอจะเดินไปสั่งใหม่ที่บาร์ และกินแค่โคล่าจากขวดไม่รินใส่แก้วและไม่ผสมแอลกอฮอล์แต่อย่างใด ในภาพลักษณ์นักเที่ยวสาวก้ำกั้นที่ดูเซี่ยวชาญ เธอดูระมัดระวังตัวอยู่พอสมควร

“เฮ้ย สนใจเธออะ เห็นจ้องอยู่นาน นี่แดนซิงควีนตัวจริงเลยนะ มาทุกคืน” เพื่อนเขาตะโกนคุยแข่งกับเสียงเพลงดังในดิสโกเทก

“อายุไม่น่าถึงสิบแปด เข้ามาได้ยังไง” ปกป้องพูดอย่างที่ใจคิด แม้เธอจะตัวสูง และแต่งหน้าด้วยเครื่องสำอาง แต่ก็ไม่สามารถเพิ่มริ้วรอยแห่งวัยได้มากเท่าไรนัก

“ใครกล้าตรวจ นี่ลูกสาวคนเดียวของกลุ่มไทยสาร เผลอๆ มีหุ้นที่นี่

ด้วยซ้ำ แต่ไม่ไหวละ ได้ข่าวว่าเฮียवानดู ส่งไปเรียนเมืองนอกก็โดนไล่ออกจนต้องกลับมาี่

ข่าววุ่นในดูเหมือนจะส่งต่อกันได้ไวเสมอ ปกป้องสายหน้า ดูเหมือนผลบุญที่นายใหญ่ของไทยสารให้ทุนการศึกษาแก่เด็กที่เรียนดีแต่ว่าขาดทุนทรัพย์จะส่งมาไม่ถึงลูกตัวเองสินะ ที่เขาทราบเพราะเขาเองก็เป็นหนึ่งในเด็กทุนที่เคยได้รับเงินช่วยเหลืออยู่ทุกปี

“เฮีย นันใครวะ กล้าเข้าไปจับแขนยายนั่น อ้าว ไล่อ้อม”

ไวยเท่าความคิด ปกป้องเดินตรงเข้าไปดึงแขนหนุ่มใหญ่ท่าทางเริ่มเมาคอนนั้นออกอย่างไม่เกรงกลัว

“มึงเกี่ยวอะไรด้วย!”

ผู้ชายคนนั้นตะคอกใส่ชายหนุ่มผมเกรียน และทำท่าจะต่อลงมาที่หน้า ปกป้องจึงยกแขนขึ้นมากันตามสัญชาตญาณ

สาวน้อยดูจะมีสติมากกว่าริบกระซอกแขนเขาพลางว่า

“อย่าไปมีเรื่อง พวกมันมีปืน หลบมาทางนี้ก่อน”

กว่าจะรู้ตัวเขาก็โดนเธอลากออกไปทางหลังผับเรียบร้อยแล้ว ปกป้องวิ่งตามเธอออกมาไกลพอสมควร ก่อนจะหยุดนิ่ง ไม่วิ่งต่อจนทำให้คนที่จับแขนเขาอยู่นั้นหันขวับมามอง

สาวน้อยหอบ เหนื่อยจากการเต้นไม่พอ ยังต้องมาออกกำลังกายวิ่งตอนดึกๆ อี๊ เธอเงยหน้ามองเขา หนึ่งไปอึดใจก่อนบอก

“ขอบคุณนะ” เสียงนั้นไม่หวาน ติดจะห้วนเสียด้วยซ้ำ แต่ดวงตาวาววับเป็นประกายนั้นบอกได้ว่าทุกคำพูดออกมาจากใจจริง

“อายุเท่าไร” เขาไม่รับคำขอบคุณแต่ถามกลับเสียงหนึ่งๆ

“สิบหก” สาวน้อยยกไหล่ ไม่สะทกสะท้านยามตอบ

“แล้วทำไมเข้าไปได้”

“ดูแก้มึง” เจ้าตัวยกคิ้ว ยิ้มยียวน

“กลับบ้านไปซะ” ชายหนุ่มถือโอกาสออกคำสั่ง

“คนขับรถยังไม่ถึง นัดเขาไว้เที่ยงคืน ตรงนี้”

ปกป้องถอนใจ ยกนาฬิกาขึ้นดู เพิ่งเลยเวลาห้าทุ่มมาไม่นานนัก แม้บริเวณลานจอดรถนี้จะสว่างพอ แต่ก็เชื่อว่าจะปลอดภัยยามวิกาล สาวน้อยทรุดนั่งลงตรึงริมฟุตพาท ทำให้เขาต้องรีบถอดเสื้อเชิ้ตตัวนอกส่งให้เธอคลุมขาที่ใส่กระโปรงสั้นกุดไว้ ก่อนจะลงนั่งข้างๆ

“เพื่อนไปไหนหมด” ปกป้องถาม

“เพื่อนต้องรีบตื่นไปเรียน”

“แล้วทำไมเราไม่เรียน” อดไม่ได้ที่จะซักไซ้

“โดนเขาเชิญออก เลยยังหาโรงเรียนที่เหมาะสมกับฉันไม่ได้” สาวน้อยพูดหน้าตาเฉย ดูเธอไม่เดือดร้อนแม่แต่่น้อย

“หมายความว่าอะไร โรงเรียนที่เหมาะสม เข้าโรงเรียนไหน เราก็ต้องปรับตามเขาให้ได้สิ” น้ำเสียงนั้นเข้มงวด ถ้าเด็กคนนี้เป็นน้องสาว เขาคงปวดหัวนำดู

สาวน้อยยกไหล่อีกครั้ง

“มันนั่งเก้าเกินจะทนนะสิ ฉันเคยอยู่โรงเรียนประจำ ไม่เข้าใจทำไมต้องกะเกณฑ์แทรกแซงชีวิตอะไรมากมาย ประสาตรีเปล่า จะกินข้าวก่อนหรืออาบน้ำก่อน พักก่อนหรือทำการบ้านก่อน มันควรคิดได้เองปะ ไม่ใช่เด็กอนุบาลนะ ตราบใดที่งานเสร็จมีส่ง ได้ความรู้ตามที่ควรจะเป็น อยากว่าผลยังไ้งก็ว่ามาสิ” เธอว่าอย่างมีอารมณ์ ลืมตัวว่าคนที่คุยอยู่ตอนนี้เป็นเพียงแค่มนแปลกหน้า

“เขาแค่อยากให้มีระเบียบวินัย ทุกคนทำเหมือนๆ กัน” วิธีคิดของเด็กคนนี้ต้องมาจากดาวคนละดวงกับกลุ่มคนที่แวดล้อมอยู่รอบตัวเขาแน่ๆ

“ทำไมต้องเหมือน ทุกคนไม่จำเป็นต้องเหมือนกัน เราควรเป็นตัวของตัวเอง และมีหน้าที่ต่อส่วนรวมในแบบของเรา การที่เราแตกต่างกัน ทำให้เรามองคนให้ลึกลงไปข้างใน และเคารพที่ตัวตนของเขาจริงๆ ไม่ใช่ชื่นชมที่เขา กับเราเหมือนกัน”

เจ้าคิดว่าพลังพยักหน้าย้ำความมั่นใจในความคิดตัวเองอย่างสุดขีด
“มันก็ถูก แต่ทุกที่ก็ต้องมีกฎเกณฑ์ที่ทุกคนต้องปฏิบัติตาม ไม่งั้น
สังคมมันก็วุ่นวาย” ชายหนุ่มแย้งเสียงนิ่งๆ

“กฎเกณฑ์ที่ดีควรตั้งอยู่บนพื้นฐานของสิทธิเสรีภาพด้านความเชื่อ
และการแสดงออก อย่างเรื่องศาสนาในโรงเรียน ฉันเคารพคนจากทุกศาสนา
นะ แต่ไม่ชอบอะไรแบบยัดเยียด ไม่ชอบเลยพวกที่เห็นหน้าทุกครั้งก็คิดแต่
จะชักจูงให้คนอื่นเปลี่ยนไปเชื่อแบบตัวเอง เชื่อไม่เหมือนกัน แล้วทนไม่ได้
หรือไง”

“ชาวขนาดนี้ โดนทำโทษหนักละสิ” คุยกับเด็กนี่เพลินกว่าที่คิดซะ
“จะเหลือเธอ โคอตรเกลียดเลยระบบอาวุโส รุ่นพี่รุ่นน้อง ชีฟอง
อะอะก็บอกครู ไม่เข้าใจอะ ผู้ใหญ่ต้องถูกตลอดเธอ ถ้าฉันไม่ผิด ทำไม
ฉันต้องถูกทำโทษ เขาต้องอธิบายให้ได้ก่อนว่าสาเหตุที่จะทำโทษฉันคืออะไร
เอาเหตุผลมาคุยกัน ถ้าฉันผิดจริงฉันยอมรับผิด แต่ถ้าไม่มีเหตุผล แค่ว่า
อำนาจ นี่ก็อยากทำโทษก็ทำ อันนั้นนี่โคตรงี่เง่าเลย ฉันไม่ยอมหรอก เขาก็
เลยเชิญออกเป็นกรณีพิเศษ”

ปกป้องฟังแล้วทั้ง เธอกล้ามาก กล้ากว่าเขาเสียอีก มีบางเวทีที่ความ
คิดเหล่านี้ผ่านเข้ามาในหัวเขา แต่เขาก็ปิดมันออกไป เหตุผลที่เขาใช้ปลอบ
ใจตัวเองคือ ทุกคนควรทำตามหน้าที่เพื่อความ เป็นระเบียบเรียบร้อยและ
ความสงบของส่วนรวม หลายคนอาจมองว่าสาวน้อยคนนี้ก็ก้าวร้าว อวดดี
แต่สำหรับเขา เธอแค่ชัดเจนกับความคิด และรักชาติที่ของตัวเองอย่าง
เต็มที่ แต่อย่างไรก็ตาม ในฐานะที่เขา มีประสบการณ์ที่แตกต่าง เขาก็อดแย้ง
ให้เธอได้ลองคิดไม่ได้

“ก็เขาเป็นรุ่นพี่ เขาผ่านอะไรมาก่อน เขาอาจจะเรียกมาชำระวินัย ให้
เราฝึกความอดทน”

“อดทนบ้างอะอะไร บ้าอำนาจละไม่ว่า ถ้าไม่สมเหตุสมผลฉันไม่ทำ
ตามหรอก ถ้ารุ่นพี่สั่งให้ไปตาย ก็ต้องไปเธอ ไร้สาระน่า”

“ก็ถ้าผู้บังคับบัญชาสั่งอย่างนั้นก็ต้องทำ” น้ำเสียงนั้นนิ่ง ทว่าจริงจัง ในสังคมที่ยึดคำสั่งของผู้บังคับบัญชาคือที่สุด จำต้องเดินหน้าแม้จะรู้ว่ามีความอันตรายรออยู่ และอาจไม่ได้กลับมาหาคนข้างหลังที่คอยอยู่ด้วยความหวังใย

“บ้าไปแล้ว เป็นทหารหรือไง” สาวน้อยแหงนเสียงดัง พลังมองคนตรงหน้าอย่างพิลึกพิลเกียรติ ชายหนุ่มหน้าคม ผิวคล้ำ ผมเกรียน ท่าทางเข้มแข็ง นิ่งขรึม ดวงตาคู่นั้นมีแววมุ่งมั่นถือดี

“ยังไม่ได้เป็น กำลังเรียนอยู่” เขาตอบเรียบๆ

“เฮ้ย เอาจริงดิ ฉันไม่เข้าใจพวกนักเรียนทหารจริงๆ นึกไงอะ อยู่ดีๆ ไปใช้กำลัง ให้คนตะโกนใส่หน้า ทำโทษแล้วทำโทษอีก เอาหัวปักพื้น” เวลา นึกถึงโรงเรียนประจำของเธอ เธอชอบเปรียบเทียบว่าเหมือนโรงเรียนทหาร แล้วถ้ามีชีวิตอยู่ในโรงเรียนทหารของจริงมันคงเลวร้ายกว่ามาก

“ด้านดีๆ มันก็มี บางทีก็ต้องมีบางคนที่ต้องเสียสละความสบายส่วนตน” ปกป้องอยากอธิบายเพิ่ม แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ คงยากที่จะทำให้คนตรงหน้าเปลี่ยนความคิดง่ายๆ

สาวน้อยตรงหน้าเงยไปครู่หนึ่ง เขาเกือบจะคิดว่าเธอซาบซึ้งคิดตามสิ่งที่เขาบอกไป ทว่า...

“เออ ถ้ามั่นใจสิ ทำไมทหารต้องใส่ชุดพีตๆ รัศมีขนาดนั้น ถ้ามืด หลุดเข้าไปเนี่ยยังไง ล้วงกันไม่ออกเลยนะ” ว่าพละท้วงเธอก็คักคักเพราะนึกภาพตาม

ชายหนุ่มถึงกับอ่อนใจ เด็กหนอเด็ก อารมณ์เหวี่ยงวิน บทสนทนาเผ็ดร้อนเมื่อสักครู่ เปลี่ยนเป็นหัวเราะงอหายได้ง่ายจริงๆ

เขาเลือกที่จะไม่ตอบเพราะคิดว่าเธอไม่ได้ต้องการคำตอบจริงจัง แต่ถามกลับ

“แล้วที่ใส่มานี่รัศมีไปรีเปลา ลั่นด้วย เป็นเด็กผู้หญิงต้องแต่งตัวให้เรียบร้อย เดี่ยวคนอื่นมองไม่ดี”

“ฉันไม่ได้ใส่มาอวดใคร แค่อยากมาเดิน ชุดบ้างๆ โคร่งๆ มันเด่นไม่ ถนัดทรอกนะ”

ดูเหมือนเธอจะสามารถให้เหตุผลได้ทุกอย่างเป็นจริง ๆ

“แล้วนี่โดนโรงเรียนเขาให้ออกมา ที่บ้านไม่ว่าเธอ” เขายังคงติดใจ อยู่ในเรื่องการเรียน ถ้าไปโรงเรียน เธอคงไม่มีเวลาว่างมากพอมาเที่ยวเล่น ไร้แก่นสาร การที่ปล่อยให้สาวน้อยวัยเรียนออกมาเที่ยวกลางคืนได้บ่อยครั้ง มันไม่ปลอดภัยเอาเสียเลย

สาวน้อยสายหน้า “ไม่นะ ฉันอธิบายให้ฟังหมด สิ่งที่ฉันเจอ และ เหตุผลของฉัน คุณป้าเชื่อฉันนะ เพราะฉันไม่เคยโกหก คุณป้าซะอีกที่ ขอโทษฉันที่ฟังแต่คนอื่น คิดว่าตัวเองยุ่งเลยส่งลูกเข้าโรงเรียนประจำแพงๆ แถมไม่เลือกให้ดีกว่าก่อนส่งฉันไป ตอนนี้นั้นเลยได้สิทธิ์เลือกโรงเรียน”

ดูเหมือนบิดาของเธอจะตามใจมากพอดู ในเมื่อเธอไม่พูดถึงมารดา เขาก็เลือกที่จะไม่ถาม

“แล้วจะไปเรียนต่อที่ไหนล่ะ เข้ากลางเทอม อาจะยาก” น้ำเสียงนั้น เป็นกังวลแทน

“โอ้ย ไม่ยากหรอก ให้ทดสอบความรู้ ฉันก็ทำได้นะ เอาข้อสอบมา เลย หรือถ้ามันยากมากนัก รับรองบริจาคคอมพิวเตอร์อัปเกรดทั้งโรงเรียน หรือปูสนามหญ้าเทียมให้ใหม่ ใครๆ ก็เอาทั้งนั้นแหละ” เจ้าตัวบอกอย่าง มั่นใจ

ปกป้องโคลงศึกระ เขาคงเป็นห่วงมากไปจริงๆ ในฐานะทายาทของ ไทยสาร เธอสามารถเนรมิตทางเดินต่อที่สวยงามขนาดไหนก็ได้

“อ้าว รถมาละ” สาวน้อยร้องบอกเมื่อเห็นรถยนต์ยุโรปคันใหญ่ ป้าย ทะเบียนเรียงเป็นเบอร์สวยแล่นเข้ามา เธอลุกขึ้นหันกลับมาถามเขา

“พຽ່ງนี้มาอีกรึเปล่า”

ชายหนุ่มสายหน้า

“พຽ່ງนี้ต้องกลับเข้าโรงเรียนแล้ว วันนี้แค่ตามรุ่นพี่มาเที่ยว”

สาวน้อยมีท่าทีลังเลเล็กน้อย ความไม่มั่นใจคือสิ่งแรกที่เขามองเห็น
ในสายตาคู่นั้น

“แล้วเราจะได้เจอกันอีกึเปล่า”

“อืม คงไม่มั้ง” ชายหนุ่มตอบตรงๆ ตามความน่าจะเป็น

“น่าเสียดายนะ นายคุยสนุกดี จังเสียดใจขอไว้แล้วกันนะ ถ้าเจอกันอีก
อย่าลืมทวงคืน”

“ตกลง”

แม้มันจะเป็นเสื้อตัวเก่งของเขา และเขาก็ไม่ได้มีเสื้อผ้าดีๆ มากนัก
แต่ปกป้องก็ไม่ลังเลที่จะยกให้สาวน้อยคนนั้นไป เพื่อว่าบางที เขาอาจจะได้
เจอเธออีก

สาวน้อยกำลังจะผละไป แต่หันกลับมาถามอีกว่า

“นายชื่ออะไรนะ”

“ปกป้อง จะเรียกพี่ปกป้องก็ได้”

“อย่าเลย คนอายุถัดกันไม่กี่ปี อย่ามาทำตัวอาวุโสเลย เป็นเพื่อนละ
กัน ฉันเรียกปกป้องนะ ฉันชอบชื่อนาย”

สาวน้อยยิ้ม ยามเมื่อเธอยิ้มใบหน้านั้นสดใสกระจ่าง ดูจริงใจ ไม่
กำกั่มเหมือนเปลือกที่เธอพยายามสร้างขึ้นมา

“แล้วเธอล่ะชื่ออะไร”

“มอลลี่ เจอกันคราวหน้าเรียกชื่อให้ถูกละ อย่าลืม”

“วันหลังเจอคนแปลกหน้าอย่าเล่าเรื่องส่วนตัวให้เขาฟังเยอะขนาดนี้
นะ อย่าไว้ใจคนมาก ใครเอาอะไรให้ตีมืออย่ารับ แล้วก็กลับไปเรียนหนังสือ
ซะ” อุดเตือนด้วยความเป็นห่วงไม่ได้

“รับทราบ ปฏิบัติ” เธอยกมือขึ้นทำความเคารพเหมือนทหาร เขี้ยว
จริงๆ

เธอเดินไปถึงรถก่อนจะหันกลับมายิ้มกระจ่างโบกมือให้อีกครั้ง

ชายหนุ่มพยักหน้า โบกมือตอบ

“บ้ายบาย ปกป้อง” ตะโกนเสียงดังออกมาจากรถคันหรู ก่อนที่มัน
จะแล่นลับสายตาไป

“โชคดีนะ มอลลี่” พึมพำเบาๆ ที่มีแต่คนพูดเท่านั้นที่ได้ยิน

๒

ผลิบ

สามครั้งแล้วที่ปกป้องมีโอกาสได้กลับมาสถานบันเที่ยงยามคำคืน
แห่งนี้ นับจากวันที่เขาเกือบมีเรื่องก็เป็นเวลาปีกว่า แต่เขาไม่ได้พบสาวน้อย
สุดมันคนที่ยึดเอาเสื้อเชิ้ตตัวเก่งของเขาไปคนนั้นอีกเลย ปกป้องไม่แน่ใจว่า
ความรู้สึกลึ้นมันคืออะไรกันแน่ แต่เขาห้ามตัวเองไม่ให้มองหาเธอไม่ได้ มัน
ไม่ใช่แค่ความเสียดายเสื้อแน่ๆ มอลลี่ ตอนนั้นเธอเข้าโรงเรียนไปหรือยัง เขา
ได้แต่หวังว่าเธอจะได้พบเจอทางที่ดีที่เหมาะสมกับตัวเธอเอง อย่างน้อย
ครอบครัวของเธอก็เคยช่วยเหลือเขาเรื่องการศึกษา แม้เขาจะเป็นแค่หนึ่งใน
ในรายชื่อที่ทั้งเธอและพ่อคงช่วยโดยไม่ได้รู้สึกอะไรเป็นพิเศษ

เด็กก็เหมือนต้นไม้ เมื่ออยู่ถูกที่ถูกทาง ได้น้ำ อากาศ แสงแดดที่พอ
เหมาะ ก็จะมีเจริญเติบโตได้ดี มอลลี่ เด็กสาวที่ครั้งหนึ่งเคยถูกเชิญออกจาก
โรงเรียน หลังจากเธอได้ใช้เวลาช่วงบ่ายของทุกวันแวะเยี่ยมชมโรงเรียน
หลายแห่งที่เธอได้ค้นคว้าหาข้อมูลและติดต่อกับตัวเอง เธอก็ถูกใจ
โรงเรียนนานาชาติแห่งหนึ่ง ซึ่งมีขนาดไม่ใหญ่โต และไม่มีชื่อเสียงโด่งดัง

มากมาย แต่สภาพแวดล้อม วิชาการเรียนการสอนตรงใจเธอ อีกทั้งกลุ่มเพื่อนและอาจารย์ที่เธอได้มีโอกาสสัมผัสภาษาอื่น ไซ้แล้ว เธอเป็นคนขอสัมผัสภาษาตนเอง ไม่ใช่เขาสัมผัสภาษาเธอ ณ จุดนี้เธอคือผู้เลือก ในเมื่อมันจำเป็นที่จะต้องใช้ชีวิตส่วนใหญ่ของวันในโรงเรียน เธอก็ขอเลือกแวดล้อมด้วยคนที่เคมีตรงกัน โชคดีที่ทุกคนที่ได้คุยก็ดูมีอัธยาศัยดี ตรงไปตรงมา เคารพความแตกต่าง และให้อิสระในการตัดสินใจ

มอลลีเลือกแล้ว โรงเรียนแห่งนี้รับเธอเข้าเป็นนักเรียนใหม่เพราะคุณสมบัติของเธอ โดยบิดาไม่จำเป็นต้องเสียเงินพิเศษค่าฝากเข้าแม่แต่น้อย

หลังจากเข้าเรียนในโรงเรียนแห่งนี้ได้หนึ่งปี เธอเป็นนักเรียนเกรดสิบสอง ชั้นโตสุดของโรงเรียน และได้รับเลือกให้เป็นประธานนักเรียน นอกจากนี้เธอยังก่อตั้งชมรมสื่อสารมวลชน ทำหนังสือพิมพ์โรงเรียน และเป็นคนริเริ่มกิจกรรมต่างๆ มากมาย ไม่มีใครในโรงเรียนไม่รู้จักมอลลี

สำหรับสาวน้อยในวัยสิบเจ็ดปี มอลลีภูมิใจที่เธอสามารถจัดการชีวิตของตัวเองได้ดีพอสมควร แม้จะต้องผ่านช่วงวิกฤติมาบ้าง แต่ทุกอย่างคือบทเรียนที่ดี

“ใครเป็นคนนำรถ ทำไมยังไม่มาถึง แล้วเสื้อสปอนเซอร์อยู่ไหน”

ภาพสาวน้อยเจ้าแม่ประจำโรงเรียนวิ่งวุ่นประสานงาน และเป็นศูนย์กลางการติดต่อสื่อสารเป็นภาพที่ชินตาของทุกคน วันนี้เป็นกิจกรรมก่อนที่ระเบิดเทอมกลางภาค โดยชมรมสื่อสารมวลชนของเธอได้จัดกิจกรรมจิตอาสาไปสร้างฝายชะลอน้ำเพิ่มความชุ่มชื้นให้ป่าที่จังหวัดเพชรบุรี

“โทร. ไปตามแล้ว เขาบอกว่าอีกสองไฟแดงจะมาถึง กำลังจะวิ่งออกไปดู”

คนที่มึนหน้าที่ได้รับผิดชอบตะโกนตอบก่อนวิ่งออกไป สวนทางกับอีกสองคนที่ช่วยกันยกถังเสื้อยืดเข้ามาในห้อง

“ให้แจกเลยรีเปลา”

“แจกเลย ให้ตัวแทนกลุ่มมารับ แล้วจดด้วยว่าใครเอาไปแล้ว บอก

ทุกคนให้เปลี่ยนหรือสวมทับเลย รถมจะมาแล้ว”

แม้จะเป็นกิจกรรมเล็กๆ ของโรงเรียนมัธยม แต่แทนที่จะให้เด็กนักเรียนแต่ละคนเสียค่าใช้จ่ายในการทำกิจกรรม มอลลี่มีไอเดียที่ดีกว่านั้น เธอตัดสินใจขอสปอนเซอร์ โดยบริษัทจะได้ชื่อว่าเป็นผู้สนับสนุนกิจกรรมอาสาของเด็กนักเรียนและลงข่าวในหนังสือพิมพ์โรงเรียนอย่างละเอียด นอกจากนี้ยังจะได้ภาพข่าวหนึ่งภาพลงในหน้าเพื่อสังคมของหนังสือพิมพ์ไทยสาร ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ยักษ์ใหญ่กิจการของที่บ้านเธอเอง ด้วยเงินเฉียดแสนที่ได้รับมาเป็นค่าใช้จ่ายในชมรม มอลลี่และทีมงานตกลงกันว่าจะให้นักเรียนทุกคนสวมเสื้อสปอนเซอร์ เธอปรึกษากับทางโรงเรียนแล้วและทางโรงเรียนให้เธอเป็นผู้ตัดสินใจ

สรุปแล้ว เด็กนักเรียนก็ได้ทำกิจกรรมดีๆ โดยไม่เสียสตางค์ บริษัทและโรงเรียนได้โชว์ตัวออกสื่อ ชมรมสื่อสารมวลชนมีเงินเหลือเก็บไว้สำหรับกิจกรรมเล็กๆ ในปีหน้าเมื่อเธอจบออกไปแล้ว มอลลี่ได้ใช้ความสามารถในการบริหารทรัพยากรที่เธอมีอยู่ได้อย่างดี ทุกคนในวันมีความสุขกันทุกฝ่าย

นอกจากนี้บริษัทขนมที่เป็นสปอนเซอร์หลักของงานนี้ยังได้ส่งขนมมาบรรณาการอีกหลายลัง ซึ่งเธอจะให้ทีมงานแจกจ่ายทุกคนเมื่อขึ้นรถกันเรียบร้อยแล้ว

“ทำอะไร” มาร์คหนุ่มน้อยตาสีฟ้าจากออสเตรเลียซึ่งเป็นรุ่นน้องเกรดสิบเอ็ด รองประธานชมรมสื่อสารมวลชนถามเมื่อเห็นเพื่อนสาวคว่ำกรรไกรมาตัดผักกลางเสื้อยืดสปอนเซอร์ที่เธอสวมอยู่จากชายเสื้อด้านล่างยาวขึ้นมาเกินคิ๊ป

มอลลี่ยกคิ้วแต่ไม่ตอบ เธอเอาชายเสื้อที่ตอนนั้นแบ่งเป็นสองด้านมาผูกเป็นโบ หลังจากนั้นเธอก็พับแขนเสื้อทั้งสองข้างขึ้นสองทบ แล้วติดเข็มกลัด ชะโงกตัวดูเงาตัวเองที่สะท้อนบนประตูบานเลื่อนอย่างพอใจ เท่านั้นเธอก็ได้เสื้อเก่าๆ ใส่ ดูดีมีสไตล์ ให้ใส่เสื้อยืดโคร่งๆ ฟรีไช้ชัชรรมดาเหมือนกับทุกคน มอลลี่คงทนไม่ได้

“ยูนี่คูตตลอดเลยนะ” เพื่อนรุ่นน้องมองอย่างชื่นชมจากใจจริง

“แหงอยู่แล้วละ นี่ใคร มอลลี่ผู้นำเทรนด์จ๊ะ”

ต่อมตัวคืออะไร มอลลี่ไม่รู้จึก เธอภูมิปัญญาเสนอตัวเองให้โดดเด่นเสมอ เพราะรู้ว่า...ตัวเธอมีดี

เมื่อเดินทางมาถึงจุดหมายและรับฟังบรรยายเบื้องต้นเกี่ยวกับระบบนิเวศป่าเขตร้อนกับแนวคิดฝ่ายชะลอน้ำแล้ว เด็กหนุ่มสาวจากหลากหลายชาติรวมทั้งเด็กไทยก็ช่วยกันขนข้าวของขึ้นรถหกล้อมุ่งหน้าเข้าไปในป่าโปร่ง แยกย้ายไปตามฐานต่างๆ ที่เจ้าหน้าที่ได้จัดไว้ เด็กกลุ่มแรกเริ่มปีนลัดเลาะลงไปริมตลิ่งส่วนที่ตื่นชิน ตักทรายบรรจุลงถุงแล้วช่วยกันลำเลียงขึ้นมาวางรอไว้ ส่วนเด็กโตรูปร่างกำยำช่วยกันขนไม้ไผ่และอุปกรณ์อื่นๆ มายังจุดที่จะกันลำน้ำ

มอลลี่ไม่ได้ประจำการอยู่ ณ จุดใดจุดหนึ่งในฐานะหัวหน้าโครงการ เธอคอยประสานงานกับทุกฝ่าย กำชับหน่วยปฐมพยาบาลช่วยดูแลคนที่ได้แผลคนละเล็กคนละน้อย เช็กหน่วยเสบียงเพื่อจัดเตรียมข้าวกล่องส่งไปให้ลูกทีม และยังคงเป็นตัวแทนชมรมสื่อสารมวลชนสะพายกล้องทำหน้าที่เก็บภาพการทำงานอีกด้วย

“เก็บขยะให้ดี กินแล้วทิ้งลงถุง อย่าปล่อยให้มันลอยไปกับน้ำเสียวนะ เตี่ยชากลับเราต้องขนขยะออกไปให้หมด” ประธานนักเรียนรีบตะโกนบอกเมื่อเห็นรุ่นน้องวางกล่องข้าวที่วางเปล่าไว้ข้างขอนไม้ เธอรีบคว้าถุงดำขนาดใหญ่ส่งให้เด็กสาวอีกคนหนึ่งช่วยแจกจ่าย ถ้ามีโอกาสเข้ามาทำความดี ณ ป่าต้นน้ำ แต่กลับทิ้งเศษซากเอาไว้ น่าจะมารสร้างปัญหาให้ธรรมชาติเสียมากกว่า

“อะนี่ข้าว กินก่อนเถอะ เห็นเดินไปมาไม่หยุด” มาร์คคว้าข้าวมาสองกล่อง แล้วยื่นใส่มือคนที่ดูเหนื่อยตลอดเวลา แต่สีหน้าตะลึงของคนที่เหลือบมองกล่องข้าวทำให้หนุ่มน้อยที่รู้จักกันมาหนึ่งปีเต็มเดาออกทันทีว่าเธอจะพูดอะไรต่อ

“ทำไมถึงเป็นกล่องโฟม ตอนสั่งเรอบอกเขาแล้วไม่ใช่หรือว่าขอเป็นกล่องกระดาษ เจ้านี้แพงกว่าอีกเจ้ากล่องละสองบาท แต่เราเลือกเขาเพราะเขาคอนเฟิร์มว่าไม่ใช่โฟม”

“ถามแล้ว เขาว่ากล่องกระดาษหมด เลยส่งกล่องโฟมมาส่วนหนึ่ง”

“แย่มาก นี่เรามาทำเรื่องอนุรักษ์ธรรมชาติ แต่เรากลับกลายเป็นคนเพิ่มปริมาณขยะที่ต้องใช้เวลาเป็นพันปีในการย่อยสลายซะเอง นำโมโหจริงๆ”

“เอาน่า กินให้อิ่มก่อนแล้วกัน จะได้มีแรงกลับไปโวย”

“ไม่ต้องห่วง ฉันโวยแน่”

มาร์คก็มมองคนที่แยกเขี้ยวยิงฟัน ยกกล่องขึ้นมาถ่ายรูปลงกล่องข้าว และถูขยะที่ว่างกองอยู่ ดูเหมือนกลับไปมอลลี่จะมีบทความที่น่าสนใจเพิ่มขึ้นอีกเรื่องเสียแล้ว

หลังพักกลางวันโครงของปลายก็เริ่มเป็นรูปเป็นร่าง ทีมงานที่บรรจุนุทรายเสร็จแล้วก็พากันมาขึ้นเรียงกันเป็นแถวยาว ช่วยกันลำเลียงหินก้อนน้อยใหญ่เพื่อไปวางทับบนถุนุทรายไม่ให้ไหลไปกับน้ำ มอลลี่มองความสามัคคีร่วมมือร่วมใจของเพื่อนและรุ่นน้องร่วมโรงเรียนแล้วอดยิ้มกว้างไม่ได้ ภาพที่ทุกคนส่งหินมือต่อมือดูดีเสียจนเธออยากเก็บภาพจากมุมสูงไว้เมื่อเจยหน้าไปเห็นต้นไม้ใหญ่ที่มีกิ่งก้านแผ่ยื่นมาในน้ำ เธอจึงไม่ลังเลที่จะเหินยตัวปีนขึ้นไปและหามุมเล็งกล้องลงมา

“เฮ้ย สวย น่าเอาไปทำข่าวซีเอสอาร์^๑” สาวน้อยกระหิ้มยิ้มเย้ยมองภาพที่เห็นผ่านเลนส์สวยงามสมใจ เธอแอบคิดในใจว่าจะลองเรียกค่าเหนื่อยเพิ่มเติมจากบริษัทสปอนเซอร์หาเงินเข้าชมรมอีกสักหน่อย ถ้าอยากได้รูปนี้

^๑ Corporate Social Responsibility ความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมขององค์กร

ไปใช้ประกอบข่าว แม้จะถูกบ่นว่าหน้าเงิน แต่เธอก็จะลองเจรจา ในโลกของทุนนิยม ทุกคนมีอิสระในการค้าขายและสร้างกำไรให้ตนเองภายใต้กฎหมาย ตราบใดที่ความต้องการซื้อตรงกับความต้องการขาย การแลกเปลี่ยนสินค้าและบริการก็เกิดขึ้นได้โดยไม่มีข้อจำกัด

ถ่ายภาพเสร็จเรียบร้อยแล้วถึงเวลากลับลงมาสู่พื้นดิน สาวน้อยก้มมองด้านล่างแล้วนึกกับตัวเองในใจว่าปีนขึ้นมาได้อย่างไร เรืองขนาดนี้ ในจังหวะที่ค่อยๆ ไต่ลงมานั้นสายกล้องถ่ายรูปที่คล้องคออยู่ไปเกี่ยวเข้ากับกิ่งไม้จนต้องเอื้อมมือไปปลดออกและรวบกล้องให้แนบติดตัวมากขึ้น เมื่อสายตามัวแต่จดจ่อที่ด้านบน เห็นที่ก้าวลงไปวางบนกิ่งไม้ที่มีตะไคร่น้ำเกาะอยู่ท่าเธอ เธอสิ้นเสียงหลัก มือข้างเดียวที่โอบลำต้นไว้ไม่สามารถรั้งร่างสูงยาวให้ทรงตัวอยู่ได้ ในวินาทีที่เธอคิดว่าตัวเธอคงไม่พ้นหิ้งดังตกลงน้ำ กลับมีแขนคู่หนึ่งมารวบตัวเธอไว้

“ปกป้อง!”

ทันทีที่ตั้งสติได้และมองหน้าอีกฝ่ายให้ชัดๆ มอลลี่ก็ร้องออกมาด้วยความยินดี ความรู้สึกเหมือนได้เจอเพื่อนเก่าที่ไม่ได้เจอกันนานทำให้เธอแปลกใจตัวเองไม่น้อย

“นายจริงๆ ด้วย จำฉันได้ไหม เราเคยเจอกันครั้งหนึ่ง ที่นายช่วยฉันจากคนเมาเง โทตุลี นายเปียกเลย ขอคุณนะ ถ้าตกน้ำ ฉันคงรอด แต่รูปที่ถ่ายวันนี้กับกล้องนี้ต้องไม่รอดแน่ๆ เลย ของชมรมด้วย” มอลลี่พูดพร้อมยิ้มว่า หวังว่าภาพกิจกรรมและสมบัติส่วนกลางจะเสียหายเพราะความรันทาของเธอ แม้กล้องขนาดใหญ่เลนส์ราคาแพงตัวนี้เธอจะเป็นคนจัดการหาทุนมาซื้อ แต่ตอนนี้มันเป็นของชมรมสื่อสารมวลชนไปแล้ว เธอจึงอยากส่งมอบให้รุ่นต่อๆ ไปได้ใช้

เมื่อเห็นอีกฝ่ายนิ่งไม่ตอบ ตั้งหน้าตั้งตาอ้อมเธอลูยธารน้ำไปที่ตลิ่งสาวน้อยก็อดโวยออกมาไม่ได้

“ปกตคิดคนอื่นเห็นฉันแวนเดียวกับจำได้นะ จะชอบฉันหรือว่าหมั่นไส้

นั่นอีกเรื่อง แต่ไม่มีใครทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้ชื้ออย่างนายสักคน”

น้ำเสียงน้อยใจนั้นทำให้ปกป้องส่ายหน้า แล้ววางเธอลงที่ริมตลิ่งก่อนจะเปิดปากพูด

“จำได้...มอลลี่”

น้ำเสียงเรียบๆ เหมือนไม่ได้มีอะไรเป็นพิเศษ แต่แวตานั้นแฝงไว้ด้วยความยินดี ปกป้องมองสาวน้อยตรงหน้า มอลลี่ดูเปลี่ยนไปมาก จากสาวน้อยสุดเปรี๊ยะที่วัยกลางคืนที่เข้าได้เจอในคืนนั้น ใบหน้าใส่ไร่เครื่องสำอางทำให้เธอดูน่ารักสมวัย กางเกงขายาวสีเทาหลายพรางที่เธอใส่คลุมช่วงขาเรียวยาวได้ดีกว่ามินิสเกิร์ตที่ปิดอะไรไม่มิด ส่วนเสื้อยืดสีฟ้ามีตราสัญลักษณ์ของชมรมยี่ห้อยังแม้อะไรจะโดนผ่ากลางขึ้นมาจากช่วงเอวจนเห็นเนื้อเนียนรำไร แต่ก็ไม่ได้ดูเปิดเผยเกินงาม

“ค่อยยังชั่วหน่อย ฉันเกือบเสียเซลฟ์อย่างแรงเลยนะ คืนนั้นเราทั้งคู่กันตั้งนาน”

รอยยิ้มพร้อมตาเป็นประกายของสาวน้อยทำเอาปกป้องอดยิ้มตามไม่ได้

“สบายดีนะ” ปกป้องยังคงสงวนท่าทีผิดกับอีกฝ่ายที่ดูตื่นเต้นที่ได้เจอเขาอย่างเห็นได้ชัด

“อืม ดีๆ นายล่ะ เป็นไงบ้าง แต่นายดู...” มอลลี่ยังคำว่าพอมดึกว่าเดิมเอาไว้ เพราะรู้สึกว่าการวิจารณ์รูปลักษณะเป็นเรื่องไร้มารยาท เธอจึงพูดแต่เพียงว่า “ข้าวโรงเรียนนายไม่อร่อยสิท่า” สาวน้อยเอียงคอดถามพลางกวาดตามองหนุ่มตัวสูง ผิวคล้ำ หัวเกรียน หัวจดเท้าอย่างพิลึกพิลั่น

แม้จะไม่ได้พูด แต่สายตาเปิดเผยนั้นไม่สามารถปิดบังสิ่งที่เธอต้องการจะสื่อได้ วิธีมองและคำพูดคำจาของเธอช่างไม่เหมือนผู้หญิงคนอื่นที่เขาเคยรู้จักจริงๆ

“เพิ่งกลับจากฝึกภาคสนาม” ปกป้องเลือกตอบสั้นๆ ไม่ได้เล่าต่อว่าภาคสนามที่วานั้นคืออะไรและเหนื่อยหนักเพียงใด

“โหดละสิ มีคนไม่รอดไหม”

สี่หน้าสยดสยองของคนที่ตั้งหน้าตั้งตารอฟังเหมือนกำลังถามเรื่อง
หตุเหตุที่สุดทำให้คนตอบต้องขยาดความเพื่อให้แน่ใจว่าตรงตามสิ่งที่เธอถาม

“ถ้าหมายถึงไม่ผ่านก็มี แต่ถ้าหมายถึงตาย...ไม่มี”

“ก็แล้วไป เอ๊ะ นี่เลื่อนนายขาดนี่”

ชายเสื้อที่ขาดเป็นทางยาวประมาณหนึ่งคืบสะดุดตาคนช่างสังเกต
สาวน้อยเอื้อมมือไปทำท่าจะจับ ทำเอาเจ้าของเสื้อเบี่ยงตัวหลบแทบไม่ทัน

“ไม่เป็นไร สงสัยเกี่ยวกิ้งไม้”

“ตอนพุ่งไปรับฉันละสิ เสื้อเชิ้ตของนายอีกตัวฉันยังเก็บอยู่เลยนะ
เจอฉันที่ไรนายเสียเสื้อทุกที” มอลลีนิ้วหน้า

ยังไม่ทันที่ชายหนุ่มจะตอบ เสียงหนึ่งก็แทรกขึ้นมาเสียก่อน

“มอลลี เป็นอะไรรีเปลา อ้าวแล้วนี่ใคร รู้จักกันหรือ” มาร์ควิ่งหน้าตั้ง
เข้ามาเพราะได้ยินเสียงร้องเมื่อครู่ แต่เมื่อเห็นชายหนุ่มหัวเกรียนหน้าตา
ไทยแท้ที่ยืนอยู่ข้างเพื่อนสาวก็ประหลาดใจไม่น้อย

“รู้จักสิ นี่ปกป้อง เขาเป็นการ์เดียนเองเจิล^๒ ของฉันเอง จะโผล่มา
เฉพาะเวลาฉันมีเรื่องเดือดร้อน เวลาปกติไม่ได้เจอง่ายๆ หรือกะนะ” มอลลี
หัวเราะคิกเมื่อเห็นสี่หน้าประหลาดของเทวดาผู้พิทักษ์ที่เธอเพิ่งแต่งตั้งให้
เดี๋ยวนี้ ชื่อของเขา ‘ปกป้อง’ ซ่างเข้ากันกับตำแหน่งหน้าที่ปกป้องคุ้มครองเธอ
จริงๆ

“พูดเป็นเล่น” หนุ่มน้อยผมทองส่ายหน้าก่อนหันไปจับมือทักทายกับ
อีกคนหนึ่งตามมารยาทสากล

“ผมมาร์คครับ ปกป้องเป็นเพื่อนมอลลีหรือ”

ยังไม่ทันที่อีกหนึ่งหนุ่มจะพูดอะไร มอลลีก็รีบแทรกขึ้นมาเสียก่อน

“ฉันบอกแล้วไง เขาเป็นการ์เดียนเองเจิล จะเจอกันเฉพาะเวลาฉัน

^๒ Guardian Angel เทวดาผู้พิทักษ์ ได้รับมอบหมายหน้าที่ให้คุ้มครองดูแลคนคนหนึ่ง โดยเฉพาะ

มีภัย”

“ถ้าปกป้องเป็นเทพผู้พิทักษ์จริงๆ คงต้องทำงานหนักมาก เพราะผู้มี
แนวโน้มหาเรื่องใส่ตัวตลอดเวลา”

“เออจริงด้วย ถ้าอย่างนั้นคงต้องพึ่งโทรศัพท์แทนกระแสนิตแล้วละ
แล้วฉันก็อยากเจอนายเวลาปกติบ้างนี่นา ขอเบอร์โทร. หน่อยสิปกป้อง”

หน้าตาจริงจังหวังผลของคนจุ่มใจขอเบอร์โทรศัพท์ผู้ชายทำให้สอง
หนุ่มออกอาการต่างกันไป มาร์คหลุดหัวเราะพริตออกมา ขณะที่ปกป้องมี
สีหน้ากระอักกระอ่วนเหมือนไม่เคยตกอยู่ในสถานการณ์นี้มาก่อน...มอลลี่
มอลลี่ เธอช่างแก่นแก้วกว่าเด็กสาวทั่วไปจริงๆ

๓

การ์เดียนแองเจิล

นับตั้งแต่วันที่กลับมาเจอกันอีกครั้งโดยบังเอิญ มอลลี่เชื่อจริงๆ ว่าปกป้องคือคนพิเศษที่สุดที่ถูกส่งมาให้เธอโดยเฉพาะ ความสัมพันธ์ที่ไม่อาจระบุสถานภาพที่ผูกพันคนทั้งคู่ไว้เริ่มก่อตัวขึ้นตั้งแต่วันนั้น ตลอดหลายเดือนที่ผ่านมาปกป้องเป็นเหมือนเพื่อน พี่ชาย และคนสนิทที่สุดที่มอลลี่ไม่เคยมี เขาคือคนเดียวที่ทั้งตามใจแต่ก็กล้าขัดใจโดยไม่โดนเธอแฉลงฤทธิ์ใส่ อาจเป็นเพราะมอลลี่สัมผัสได้ถึงความจริงใจและปรารถนาดี สำหรับคนที่มิมีเพื่อนสนิทน้อยอย่างมอลลี่ ไม่ว่าจะอย่างไรเธอก็จะไม่ปล่อยให้ปกป้องหายไปจากชีวิตเธออย่างแน่นอน

“นะป๊องนะ อาทิตย์นี้นายกลับบ้าน สอนขับรถหน่อยสิ ฉันจะได้ไปทำใบขับขี่ตอนวันเกิดเลย”

“ยี่สิบค่อยขั้บตีใหม่” ปกป้องพูดเสียงนิ่ง เพราะคนใจร้อนทำให้เขากลัวใจวันละหลายหน ถ้าได้ขั้บรถเองคงน่าหวังมากกว่าเดิม

“จะบ้าเหรอ นี่เพื่อนๆ ฉันพ่อแม่เขายอมให้ขั้บกันตั้งนานแล้วนะ มีแต่ฉันนี่แหละที่ต้องรอให้ครบสิบแปดก่อน คุณป้าบอกมีฉันอยู่คนเดียว

กลัวไปโรคว่าตายที่ไหน ยิ่งเด็กปีหนึ่งต้องโดนไปปล่อยกลางทุ่งขนาดนั้น คุณปากลัวฉันเหยียบมิดบนโพล์เวย์”

แม่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นจะเรียนภาคภาษาอังกฤษ และหยุดเรียนไปเกือบปี แต่ด้วยความมุ่งมั่นและตั้งใจจริง เอาข้อสอบเก่าๆ ย้อนหลังสิบปีมานั่งทำซ้ำแล้วซ้ำอีก มอลลีย์ก็สามารถฟันฝ่าเข้าไปเป็นสมาชิกใหม่ของมหาวิทยาลัยเก่าแก่ใจกลางเมืองหลวงที่ขึ้นชื่อในเรื่องเสรีภาพ ความเสมอภาคได้ เธอภูมิใจมากที่มหาวิทยาลัยนี้ไม่มีติดติตเฉพาะระบบอาวุโสเพียงอย่างเดียว แต่ยังเปิดกว้างและเคารพความต่างและความหลากหลายทางความคิด ช่างเป็นสถาบันที่เหมาะสมกับเธอเป็นที่สุด

ความสำเร็จก้าวแรกของลูกสาวคนเดียวที่ได้ศึกษาในคณะที่เปิดสอนด้านวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชนเป็นแห่งแรกของประเทศไทย สร้างความปลื้มใจให้ โชติ ไทยสาร ผู้เป็นบิดายิ่งนัก ปกป้องเองก็ดีใจไม่น้อยเช่นกัน มอลลีย์คนเก่ง ถ้าตั้งใจจริง ไม่ว่าจะอะไรก็ทำได้ทุกอย่าง

“ก็น่าหวังจริงๆ นั่นแหละ น่าจะเป็นอันตรายกับคนอื่นบนถนน”

“ปกป้อง!” หญิงสาวแหงเลียงแหลม คนฟังได้แต่หัวเราะหึๆ

“ขออนุญาตให้เรียบร้อยแล้วกัน ถ้าได้กลับบ้านจะพาไปหัดขับ”

“เฮ้ ขอขอบคุณนะป๊อง แล้วเจอกัน”

แต่แล้วนัดสอนขับรถนั้นก็ถูกเลื่อนออกไปถึงสองอาทิตย์เพราะคุณครูออกมาจากโรงเรียนไม่ได้ ทั้งโดนแหว ทั้งโดนกัก มอลลีย์ไม่เข้าใจจริงๆ ว่าคนที่ชื่อตรง มีระเบียบวินัย ทำทุกอย่างตามกฎเกณฑ์แบบแผนอย่างปกป้องนั้นจะโดนทำโทษด้วยข้อหาอะไรได้ เขาต้องโดนหาเรื่องโดยไม่มีมูลเหตุแห่งๆ แต่ทุกครั้งที่เขาโวยวายเกี่ยวกับระบบอาวุโสสุดโต่งและความไม่เมกเซนส์ ทั้งหลายทั้งปวง ชายหนุ่มที่เป็นกองหนุนของเธอในเรื่องอื่นๆ ก็กลับย้ายข้างไปปกป้องอีกฝั่งจนเธอหงุดหงิดเกินพรรณนา ชีวิตของปกป้องขึ้นอยู่กับ การตัดสินใจของคนอื่น และเขาก็มีหน้าที่ปฏิบัติตามแต่โดยดี

รอ รอ รอ และรอ...ก่อนมาเจอปกป้องเธอไม่เคยต้องรอคอยอะไร

เช่นนี้มาก่อน โดยเฉพาะการรอคอยที่จุดหมายถูกเลื่อนออกไปได้ตลอดเวลา เช่นนี้

ก่อนที่มอลลี่จะหมดความอดทน เขาก็มาจนได้ ทั้งสองนัดพบกันที่ คอมมูนิตีมอลล์ขนาดใหญ่ใกล้บ้านเธอ ปกป้องดูจะพยายามรักษา ระยะห่างไว้ หลายครั้งที่เธอชวนเขาไปที่บ้าน เขาปฏิเสธโดยไม่ลังเล

“กว่าจะมาได้ เกือบขอให้คนอื่นสอนขับแทนแล้วนะ” อัดไม่ได้ที่จะ แหวะเล็กน้อยระบายอารมณ์ คนอย่างมอลลี่น่าจะเคยจ้อเคयरใครที่ไหน ดูเหมือนเขาเป็นคนเดียวที่ได้รับสิทธิ์นี้

“ก็ไม่ได้บอกให้รอนี้ ให้คนอื่นสอนได้เลย” เสียงนิ่งๆ ไม่เดือดร้อน นั้นทำให้คนฟังยิ่งหงุดหงิดมากขึ้นไปอีก

“ก็คนอื่นเขาคงทนฉันไม่ได้ไง แล้วฉันก็ไม่เชื่อคนอื่นด้วย” มอลลี่ กลอกตา ก่อนอธิบายเหตุผล

ปกป้องมองหญิงสาวเจ้าของน้ำเสียงเหวี่ยงวีน มอลลี่เป็นเหมือนดวงอาทิตย์เจิดจรัส ไม่ว่าจะเคลื่อนตัวไปทางไหนก็มีแต่คนมองตามจนเหลือว หลัง ร่างระหงสวยโดดเด่นในชุดเสื้อสีแดงคอपाตไหล่ตกและกางเกงยีนส์ ซีดเอาต่ำเข้ารูปไซส์ทรวดทรงองค์เอวของวัยสาวสะพรั่ง วันนี้มอลลี่ไม่ใช่ สาวน้อยตัวยาวแก้งก้างที่เคยเจอเมื่อสองปีก่อนอีกแล้ว ความสดใสสะดุดตา ตรงหน้าทำให้ปกป้องทั้งชื่นชมและลำบากใจไปพร้อมๆ กัน เพราะยิ่งเวลาผ่าน เธอกลับยิ่งทำตัวเป็นเด็กน้อยตามติดเขามากขึ้นทุกวัน แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่า เขาก็ชอบมาอยู่ใกล้ๆ สาวซีเหวี่ยงเอาแต่ใจเช่นกัน

“ระวังหน่อยสิ เลือแบบนี้ กั้มทีเห็นไปถึงสะดือ”

น้ำเสียงตำหนิทำเอาคนที่ย่อตัวลงไปเกือบสร้อยข้อเท้าเงินแท้ที่ตะขอ ทำท่าจะหลุดออกจากกันแงยหน้าขึ้นมาทำตาเขียวค้อนขยับ แต่ก็ยกมือขึ้น ปิดคอเสื้อโดยพลัน

“อ๊อ ลุง ก็อย่ามองสิ!” เธอแหวกกลับทันที

“ไม่ได้อยากมอง แต่ก็ไม่อยากให้คนอื่นมองด้วย” ปกป้องพูดพลาง

ช่วยดึงเธอให้ลุกขึ้นยืนและอดไม่ได้ที่จะช่วยจัดคอเสื้อที่หล่นมาครึ่งต้นแขน ให้กลับขึ้นไปอยู่บนบ่าเนียน คอเสื้อประหลาดอะไรของเธอ ถ้ารังลงมาสุด คงจะหลุดถึงข้อศอก ไม่ใช่แค่สะดือแล้ว มองลอดไปจริงๆ ปลายเท้าก็ยิ่งเห็นเลย!

“ใครมอง ไม่เห็นมีเลย ปกติฉันออกจะฮอตนะ แต่เดินกับบ๊องที่ไร หนู่มๆ หายวับ เสียเรตติ้งจริงๆ”

คนฟังได้แต่หัวเราะเสียงทุ้มอยู่ในคอ แม้จะลังเกตุว่าปริมาณคนที่จับจ้องมายังเธอลดน้อยลงไป แต่เธอก็ไม่ได้เฉลียวใจเลยว่าสายตาของคนที่ได้รับแต่งตั้งเป็นบอดีการ์ดยามปรายตามองไปที่หนู่มอื่นที่มองมาเป็นเช่นไร เพราะไม่อยากให้เจ้าตัวได้ใจไปกว่านั้น แทนที่จะบอกตามตรง ปกป้องกลับแกล้งบอกไปว่า

“สงสัยทุกที่หนู่มๆ ที่มองมา เขาอาจจะจ้องเพราะปลื้มแพชั่น อยากรู้ว่าเสื้อยี่ห้ออะไร รองเท้าที่ใส่ชื่อที่ไหนก็ได้ พอผมเดินด้วย เขาเลยมองผมแทน”

เมื่อเห็นมอลลี่ทำตาค้างรับไม่ได้ ชายหนู่มก็หลุดหัวเราะลั่นออกมา

“ว้าย หลงตัวเองที่สุด หัวว่าหนู่มอื่นเป็นแก๊งซ่งนั่น” มอลลี่สายหน้ามองคนที่ยังหยุดหัวเราะไม่ได้แล้วก็หลุดยิ้มกว้าง เธอดีใจที่เขาดูผ่อนคลาย ไม่ทำหน้าที่เหมือนแบกโลกไว้หนักอึ้งตลอดเวลา แม้ว่ายามทำหน้าที่นั้นเขาจะหล่อเข้มเหมือนนายแบบเอเชียหน้านิ่งบนรันเวย์แพชั่นวิกก็ตาม

“ขออนุญาตเรียบริบร้อยรียังเรื่องจะไปหัดขับรถ”

“บอกคุณป้าไว้นานแล้ว แต่ไม่ได้บอกว่าจะไปวันนี้ ก็นายเล่นเลื่อนแล้วเลื่อนอีก” ยังอดที่จะบ่นไม่ได้

“โทร. ไปขอก่อนสิ”

“ไม่เป็นไรจริงๆ ไปเอารถได้เลย”

“ไม่ขออนุญาต ก็ไม่สอนนะ” ปกป้องทำเสียงจริงจัง อยู่ๆ โผล่ไปที่บ้านแล้วขับรถออกมาเฉยๆ คงไม่ดีแน่

“ขู่ตลอด อะไรก็ขู่ๆ” มอลลี่แหงแต่ก็ยกโทรศัพท์ขึ้นมากดออก ทำทาง
กระพืดกระพืด

ปกป้องอมยิ้ม ขอให้ได้เถียงสิ...ถึงมอลลี่จะโวยวายแต่เธอก็ทำ
ตามที่เขาแนะนำแทบทุกครั้ง

“คุณป้า มอลลี่เอง ไม่ต้องทำเสียงตกใจขนาดนั้น ไม่มีใครเป็นอะไร”
มอลลี่พูดพลางหันมาค้อนขวับเข้าให้ แถมทำปากขมุขมิบว่า ‘ฉันบอกแล้ว’

บทสนทนาระหว่างพ่อกับลูกฟังดูคล้ายคุยกับเพื่อนจนคนนอกต้อง
นั่งนิ่งตั้งใจฟัง โดยเฉพาะเมื่อได้ยินชื่อเขาในบทสนทนา

“อีกเดี๋ยวมอลลี่จะกลับไปเอารถคันเล็กที่บ้าน ป้องเขาจะหัดให้”

เสียงที่ดังมาตามสายทำให้เธอถอนใจก่อนบอกอย่างปลงๆ ว่า

“ก็ไม่ว่าไรค่า งงสิ ทำไมต้องโทร. บอกอีก ก็ปกป้องเขาให้ขอ
อนุญาตก่อน ไม่งั้นไม่สอนให้ เขาเป็นทหารนะคุณป้า เขาถนัดขออนุญาต
ทุกสิ่งอย่างไง นิดหน่อยก็ต้องขอ หายใจเข้าก็ขออนุญาตครับ หายใจออก
ก็ขออนุญาตครับ...”

ปกป้องกระแอมเบาๆ ส่งสัญญาณให้เธอหยุดแหวะเขา และพูดกับ
ผู้ใหญ่ดีๆ อายายออกย้อน

“คุณป้ายังไม่ออกจากบ้านหรือ อยู่นอยู่รอบเบ้นึงก็ได้ เดี๋ยวมอลลี่ไป
หาค่ะ”

สายโทรศัพท์ถูกตัดไปแล้ว ปกป้องมีสีหน้าเป็นกังวล นิ่งๆ หลังตรง
ยิ่งกว่าปกติที่ตรงอยู่แล้ว ดูเหมือนวันนี้จะถึงวันที่เขาต้องพบกับบิดาของ
มอลลี่อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

“ดูสิ เพราะนาย คุณป้าตกใจนึกว่าผีหลอกกลางวัน อยู่ดีๆ ฉันก็โทร.
ไปขออนุญาต คุณป้าอยากเจอนาย”

“อืม”

“ไปกันเลยไหม ฉันเล่าเรื่องนายให้ฟังเยอะเชียวนะ ไม่ต้องกลัวนะ คุณ
ป้าใจดีมากๆ”

หลายครั้งที่ปกป้องติดตามเพื่อนๆ ที่เป็นลูกนายทหารชั้นผู้ใหญ่กลับไปบ้านยามสุดสัปดาห์ ในฐานะเพื่อนร่วมรุ่นที่กินนอนและผ่านการฝึกหนักมาด้วยกันหลายปี เขาได้รับการต้อนรับขับสู้จากบิดามารดาและคนอื่นๆ ในครอบครัวของเพื่อนอย่างดี มารยาทและการปฏิบัติตัวเยี่ยงสุภาพบุรุษที่ได้รับบริการหล่อหลอมจากโรงเรียนทำให้เขาสามารถวางตัวได้ดีไม่เคยเคอะเขินกับผู้คนในสังคมชั้นสูง แต่การแวะเวียนมาบ้านมอลลี่ครั้งนี้แตกต่างออกไป แม้มอลลี่จะเป็นกันเองกับเขาขนาดไหน แต่เธอก็คือลูกสาวคนเดียวของโชติ ไทยสาร เจ้าพ่อสื่อที่คนรู้จักกันทั่วประเทศ

ชายหนุ่มรู้สึกเกร็งกับสถานการณ์ตรงหน้าไม่น้อย เพราะไม่สามารถคาดเดาได้เลยว่าคนอย่างเจ้าสัวโชติจะคิดอย่างไรที่มอลลี่มีเพื่อนใหม่เป็นเด็กต่างจังหวัดที่เคยได้รับทุนการศึกษาจากมูลนิธิไทยสารเช่นเขา คนหนุ่มเตรียมพร้อมที่จะเจอกับความห่างเหินและเต็มไปด้วยพิธีรีตองจากคนต่างระดับชั้นที่เขาอ่านมาตีสนิทกับบุตรสาว

แต่ในความเป็นจริงนั้นแตกต่างจากที่จินตนาการไว้มากทีเดียว นายโชติไม่ได้นั่งตั้งท่าอยู่ในห้องรับแขกรอให้คนรับใช้มาเรียกเขาไปพบ แต่กำลังเดินวงนักษัตรๆ เยกๆ ในโรงรถ ร่างสูงใหญ่ของชายวัยกลางคนผิวขาวในชุดเสื้อเชิ้ตฮาวายผ้าลินินแขนสั้นสีเขียวมะกอกมีลายใบเฟิร์นสีเหลืองมัสตาร์ด กำลังก้าวกับคนขับรถเช็กลมยางและไฟหน้าไฟท้ายของรถคันเล็ก สิ่งที่เขาเห็นกับตาทำให้ปกป้องสัมผัสได้ถึงความรักและความห่วงใยที่ผู้เป็นพ่อมีต่อมอลลี่ได้เป็นอย่างดี

บางครั้ง ความห่วงใยก็ไม่จำเป็นต้องพูดจาหวานหูอะไรกันมาก การกระทำต่างหากที่สำคัญกว่า...

และถ้าวันนี้หรือวันหน้า โชติเลือกที่จะกันเขาออกไป เพราะเป็นห่วงลูกสาวคนเดียวอย่างที่สุด ปกป้องก็คงจะไม่แปลกใจเช่นกัน

“เร็วป่อง ไม่ต้องเกร็ง บอกแล้วคุณป้าไม่ดู” มอลลี่ร้องแซะอีกฝ่ายที่กำลังก้าวลงจากรถให้ก้าวเร็วขึ้น แต่ชายหนุ่มชักมือออกด้วยความรวดเร็ว

“อ้าว มากันแล้วเหรอ” น้ำเสียงใจดีแต่ก้องกังวานมีอำนาจ โชติยิ้มให้ลูกสาว ก่อนมองเพื่อนคนพิเศษที่ได้ยินชื่ออยู่บ่อยครั้งอย่างพินิจพิจารณา ชายหนุ่มหน่วยก้านดี หน้าตาคมเข้มอย่างไทยแท้ ผมสั้นเกรียน หันมาสบตากับเขาโดยไม่หลบตาทำให้ผู้สูงวัยต้องเอ่ยปากทักทาย

“ปกป้องใช่ไหม ได้ยินชื่อบ่อยๆ”

“สวัสดิ์ครับท่าน” มือที่ยกขึ้นพนม ท่าทางที่นอบน้อมแต่สง่าผ่าเผย นั้นทำให้คนที่จับตามองอยู่ยิ้มน้อยๆ ตั้งแต่เลิกมา มอลลี่มีเพื่อนผู้ชายมากกว่าผู้หญิง ถ้าจะมีเพื่อนสนิทผู้ชายเพิ่มขึ้นมาอีกคนก็ไม่ใช่ว่าเรื่องแปลก ทว่ามีอะไรบางอย่างในตัวชายหนุ่มคนนี้ที่ทำให้สัมผัสได้ว่าเขาแตกต่างจากคนอื่นๆ ที่วนเวียนอยู่รอบตัวลูก

“ตามสบายนะ จะเข้าบ้านกินอะไรกันก่อน หรือจะไปหัดขับเลย”

“ไปเลยดีกว่าค่ะ มอลลี่ไม่อยากรอแล้ว”

ประโยคตอบรับโดยไม่หยุดคิดของคนใจร้อนทำให้ผู้ชายสองคนหันไปมองหญิงสาวพร้อมกัน ก่อนจะหันมาประสานสายตາเหมือนที่กำลังคิดในสิ่งเดียวกันอยู่

“คนนี้เขาใจร้อน ไม่รู้ว่าจะขับรถแล้วจะเป็นยังไงบ้าง” น้ำเสียงผู้สูงวัยมีแววกังวล สายตาที่มองชายหนุ่มรุ่นลูกนั้นก็เหมือนหาตัวช่วย และอีกฝ่ายก็รีบเสริมในสิ่งที่เห็นตรงกัน

“ถึงขับได้ก็อย่าเพิ่งให้ออกถนนเองคนเดียวเลยครับ พี่บุญส่งคงต้องนั่งไปด้วยก่อน” ปกป้องหมายถึงคนขับรถที่ทำหน้าที่รับส่งมอลลี่จนทำให้เขามีโอกาสได้เจออยู่บ่อยครั้ง

คำพูดกึ่งเสนอแนะกึ่งออกคำสั่งของอีกฝ่ายทำให้นายโชติเลิกคิดแน่นอนว่าเขาเห็นด้วยกับสิ่งที่ได้ยิน แต่ว่าปฏิกิริยาของบุตรสาวคนเดียวที่รับฟังโดยไม่โต้ตั้งหน้าตั้งตาไวววายเหมือนเช่นทุกครั้งที่ไม่ได้ตั้งใจ ทำให้นายโชติรู้ชัดว่าชายหนุ่มคนนี้มีอิทธิพลต่อลูกสาวของตนมากเพียงใด ถ้าเป็นคนอื่น หรือแม้แต่ตัวเขาเองถ้าพูดประโยคเดียวกัน สถานการณ์ตรงหน้าคง

ต่างจากตอนนั้นแน่

“ไฉนใหม่ นี่ปกป้องเขาเป็นคนพูดนะ ป้าไม่ได้พูดเอง ต้องให้บุญส่ง
 หนึ่งไปด้วยจนกว่าจะซบเซงหรือใจเย็นขึ้น”

“โอ๊ย มอลลี้ว่าแล้ว ถ้าคุณป้ากับป้าเจอกัน มอลลี้ต้องโดนรุมแน่ๆ”

“อย่างน้อยจากเพื่อนหรือคน มีหนึ่งคนที่ไม่แรงวันแรงคืนให้หนูออกไป
 ไปซึ่ง ป้าก็ดีใจ”

“โอ มายกุตเนส นี่มอลลี้เพิ่มผู้คุมกฎเข้ามาในชีวิตอีกคนแล้วจริงๆ
 ด้วย”

ใบหน้าแจ่มใสของคนที่กำลังเหลือบตามองด้านบนอ้าปากค้างราวกับ
 ต้องรับโทษที่ไม่เต็มใจก่อนจะหลุดหัวเราะไว้ในอีกไม่กี่วินาทีต่อมาทำให้
 ผู้ชายสองวัยที่ยืนอยู่ด้วยนั้นอดหัวเราะตามไม่ได้

มอลลี้ผู้ไม่ชอบถูกจำกัดด้วยกรอบ ชีวิตนี้เธอยอมลงให้ไม่กี่คน
 เท่านั้น และสองคนพิเศษที่สำคัญมากพอดูเหมือนว่าจะยืนอยู่ตรงหน้าเธอ
 ตอนนั้นแล้ว

คนกันเอง

คนคล่องแคล่ว หัวไว และไม่เกรงกลัวอะไรอย่างมอลลี เมื่อมารวมกับความตั้งใจเต็มเปี่ยมที่อยากจะไปไหนมาไหนด้วยตนเองได้ เพียงแค่ครึ่งวันหลังจากขับวนในบ้านและในซอย ทหญิงสาวก็สามารถประคองรถออกสู่ถนนใหญ่ได้ และวนกลับมาจอดที่บ้านอย่างปลอดภัย ทันทีที่ก้าวลงจากรถ ทหญิงสาวก็ยกคิ้วให้ครู ใช้นิ้วควงกุญแจรถทำท่าก่อนเอ่ยว่า

“จริงๆ ขับรถนี่ก็ไม่เห็นจะยากเลยเนอะ เหยียบคันเร่งให้ไป กระเทียมเบรกให้หยุด ซี่ม้ายังยากกว่าอีก ลูกศิษย์เก่งขนาดนี้ ครูไม่เห็นชมสักคำ”

ท่าทางมั่นใจเกินร้อยนั้นช่างเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว ปกป้องแหล่มองคนที่ยื่นรอฟังคำชมจากปากเขาอย่างใจจดใจจ่อ แม้ว่าอยากจะปรามเรื่องขับรถแค่นี้ แต่เขาก็ต้องยอมรับตามความเป็นจริงว่าเธอเรียนรู้ไวจริงๆ

“เก่ง”

มอลลีเอียงคอมองเหมือนรอให้เขาพูดต่อ แต่ปกป้องทำท่าไม่รู้ไม่ชี้ และหยุดพูดแค่นั้น

“อើย ชมเหมือนไม่ตั้งใจชมนี้ เสียใจนะเนี่ย”

“อ้าว เก่งก็บอกว่าย่อก จะให้พุดอะไร แล้วขอบคุณสักคำรึยัง” หลังจากนั่งเกร็งอยู่หลายชั่วโมง ปกป้องก็อดต่อล้อต่อเถียงกับลูกศิษย์เจ้าปัญญาไม่ได้

“โห มีทวงด้วยอะ ขอคุณนะ ครูปกป้องเก่งที่สุด จริงๆ ไม่ใช่แค่เรื่องขับรถ แต่อยู่กับป้อม ฉันลุยได้เต็มที่เพราะเชื่อว่ามีป้อมคอยระวังหลังให้ทุกอย่างปลอดภัยแน่นอน” สายตาเชื่อมั่นอย่างเต็มเปี่ยมที่ส่งไปนั้นออกมาจากใจ จะหาใครที่เธอรู้สึกวางใจ ไว้ใจได้ขนาดปกป้องคงยากยิ่ง

แม้จะปลื้มใจกับความรู้สึกชื่นชมอย่างจริงใจที่หญิงสาวมีต่อเขา แต่โอกาสในการบรามมาถึงแล้ว

“ถ้าช่ากว่านี้ก็ระวังให้ไม่ไหวนะ จะทำอะไรค่อยๆ คิด”

“ทำไม่เหรออ ถ้าช่าเกิน ป้อมจะทิ้งฉันเหรออ”

“ยังไม่รู้ ขอคิดดูก่อน”

“ป้อมทิ้งฉันไม่ลงเหรออ ฉันมั่นใจ เย็นนี้อยู่กินข้าวด้วยกันนะ”

“อืม”

คำตอบรับอย่างว่าง่ายนั้นทำให้มอลลึ้มกว้าง หันมองคนตัวสูงที่เดินตามเธอมา นั่งเล่นริมสระว่ายน้ำ หญิงสาวถอดรองเท้าออกวางและหย่อนเท้าลงไปแกว่งเล่นในน้ำอย่างสบายอารมณ์ ลมเย็นๆ ที่พัดโชยมา และน้ำหวานเย็นๆ ที่แม่บ้านเตรียมไว้ให้เพิ่มความสุขใจผ่อนคลาย ทุกอย่างดูลงตัว แต่มันจะเป็นป้ายวันเสาร์ที่สมบูรณ์แบบไปไม่ได้เลย ถ้าไม่มีคนหัวใจที่กำลังนั่งฟังแก้อึยวหลับตาพักผ่อนอยู่ตอนนี้

ใจหนึ่งมอลลึ้มชินเสียแล้วกับการใช้เวลาไปไหนมาไหนกับเพื่อนผู้ชาย แต่ไหนแต่ไรมาเธอก็มีเพื่อนชายหัวๆ ลุๆ มากกว่าเพื่อนสาว แต่อีกใจหนึ่งเธอก็บอกได้ว่าปกป้องไม่เหมือนคนอื่น แม้ไม่สามารถนิยามความสัมพันธ์ครั้งนี้ได้ แต่เธอก็รู้ว่าแค่มีเขาอยู่ใกล้ๆ ไม่ต้องพุดอะไรกันมาก ก็รู้สึกอุ่นใจอย่างบอกไม่ถูก อยากเก็บช่วงเวลาดีๆ อย่างนี้ไว้ให้นานที่สุด

“ป้อมใจดีจัง อย่าเพิ่งรีบมีแฟนนะ ฉันยังไม่ให้ป้อมมีแฟน”

อยู่ดีๆ เธอก็พูดเสียงออดอ้อนประจบออกมาแบบไม่มีปีไม่มีขลุ่ย ทำเอาปกป้องลืมหืมตาโพล่ง ชะงักไปสามวินาทีก่อนแกล้งถอนใจเฮือกใหญ่

“จะเอาเวลาที่ไหน”

กิจวัตรนอกรั้วโรงเรียนของเขาดูจะคล้ายเดิมทุกสุดสัปดาห์ที่ได้รับ การปล่อยตัว เมื่อกลับมาถึงกรุงเทพฯ เย็นวันศุกร์ ส่วนใหญ่จะถูกเพื่อนๆ และรุ่นพี่รุ่นน้องลากไปกินข้าวพบปะสังสรรค์ยามค่ำคืน กว่าจะกลับไปนอน หัวถึงหมอนก็เกือบเช้า ยังไม่ทันจะได้พักเต็มตา มอลลีย์ก็จะเริ่มตามตัวเขา ตั้งแต่สายๆ ถ้าไม่มีกิจธุระสำคัญอื่นๆ ที่ต้องจัดการ วันเสาร์จึงกลายเป็น วันของมอลลีย์โดยปริยาย ส่วนวันอาทิตย์ก็เตรียมตัวกลับโรงเรียนตอนบ่าย เป็นอันหมดวันพัก

“ดีมาก ฉันเลยต้องทำให้ป่องๆ เข้าไว้ จะได้ไม่ว่างไปหาคนอื่น”
หญิงสาวเอื้อมมือมาเกาะแขนเขาอย่างเอาใจ

ชายหนุ่มได้แต่ส่ายหน้าแต่ไม่ได้โต้ตอบ หลายสิ่งหลายอย่างเกิดขึ้น ในใจ แต่ปกป้องได้แต่บอกตัวเองว่าเขายังไม่พร้อมจะหาคำตอบที่แน่ชัดใน ตอนนี้

โชติยืนมองภาพหนุ่มสาวที่ริมสระน้ำผ่านกระจกใสที่ชั้นสองของตัว บ้าน ลัญชาตฤณแรกที่เขาได้ยื่นข้อปกป้องจากปากของลูกสาวคงจะถูก ต้อง ชายหนุ่มคนนั้นไม่เหมือนกับเพื่อนผู้ชายคนอื่นๆ ของลูก ข้อมูลที่เขาได้ มาจากคนขับรถเรื่องความสัมพันธ์ของคนทั้งคู่นั้นก็ยังไม่มื่ออะไรน่าเป็นห่วง มอลลีย์ไม่ได้หลบซ่อน เธอยังคงเปิดเผยไม่ต่างจากการไปไหนมาไหนกับเพื่อน คนอื่น และจากที่เห็นด้วยตาปกป้องไม่ใช่ชายหนุ่มที่ปากว่ามือถึง ทั้งยังดู เป็นผู้ใหญ่เกินตัวและค่อนข้างระวังไม่ทำอะไรให้เสื่อมเสีย

แต่อย่างไรก็ตาม ในสายตาคอนเป็นพ่อ โชติอดกังวลไม่ได้ แต่เขารู้จัก ลูกสาวดีเกินกว่าจะยื่นมือเข้าไปยุ่งตอนนี้ ปล่อยให้ทุกอย่างดำเนินไป เขา ใฝ่ใจลูกและหวังว่าชายหนุ่มคนนั้นจะทำตัวให้สมกับที่มอลลีย์เชื่อใจเช่นกัน

โต๊ะอาหารขนาดสี่ลิบที่นั่งที่ทำจากหินอ่อนस्ताตูอารีโอสีขาวสะอาดมีลายสายแร่สีเทาเกมทองจากอิตาลีนั้นเตือนใจคนที่เพิ่งเคยมาบ้านนี้วันแรกถึงความไม่ธรรมดาของลูกสาวเจ้าของบ้าน แต่นั่นก็ยังไม่น่าหว่นเท่ากับคนนั่งเด่นที่หัวโต๊ะที่ทำให้ชายหนุ่มหายใจไม่คล่องตั้งแต่ยังไม่หย่อนตัวลงนั่ง แม้จะผ่านสภาวะกดดันจิตใจมาหลายรูปแบบ ปกป้องก็ยังรู้สึกเกร็งไม่น้อย

“ลองกินปูผัดพริกไทยดำดูบ้าง วันนี้นำปูสดใช้ได้” โซติพยักหน้าให้เด็กรับใช้มาขยับจานอาหารเปลี่ยนตำแหน่งหลังจากเห็นว่าชายหนุ่มตักแกงเผ็ดเปิดอย่างที่วางอยู่ตรงหน้ามากกว่าจานอื่น

“ขอบคุณครับ” ปกป้องยกมือไหว้ ในความเอาใจใส่นั้นก็ทำให้ทราบ ว่าทุกความเคลื่อนไหวของเขาคงโดนจับตามอง

“ยำส้มโอกุ้งสดนี่มอลลี่เขาชอบ กินเป็นไหม”

“เป็นครับ”

“ป้อมเขากินทุกอย่างเลยคุณป้า ยังไม่เห็นกินอะไรไม่ได้เลย”

“ใครเขาจะเรื่องเยอะเหมือนเรา” โซติพูดเหมือนตำหนิแต่น้ำเสียงกลับเอ็นดู

“ແหม You are what you eat. นะคะ จะอ้วนทั้งที่มันก็ต้องเลือกกินหน่อย”

“คนนี่เขาร่อยอย่างเดียวไม่พอ ต้องสวยด้วย จานซามพลาสติกก็ไม่เอา ช้อนส้อมก็ต้องเข้าคู่ น้ำหนักพอดีมือ ไม่คมบาดปาก ผัดผักก็ห้ามผัดไว้ก่อน ต้องผัดแล้วกินเลย อะไรผัดกลิ่นนิดหน่อยก็รู้ไปหมด”

โซติพยักหน้าเหมือนแซวลูกสาว แต่ปกป้องพอจะเดาเจตนาได้ว่าคนเป็นพ่อตั้งใจบอกให้เขาทราบถึงความช่างเลือกเข้าขั้นหัวสูงแต่เด็กของมอลลี่ สำหรับมอลลี่อาหารไม่ใช่เสฟแคร์ส แต่ทั้งรูป สี และกลิ่นต้องผ่านมาตรฐานของเธอซึ่งสูงเกินคนธรรมดาไปมาก นอกจากของกินแล้ว ข้าวของเครื่องใช้ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็เสื้อผ้า กระเป๋า รองเท้า เจ้าตัวก็พิถีพิถันเลือกมาอย่างดี ดีไซน์ต้องสวยเก๋ คุณภาพการตัดเย็บต้องดี ส่วนที่ลุ่มผัสต้องไม่

ระคายผิว

ที่ลำคัมมอลลีไม่ใช่คนเห่อตามใคร ถ้าแบรนต์โปรดเธอแบรนต์ไหน เกิดหลุดเข้าไปอยู่ในกระแสเห่อจนคนใช้กันเกร่อเต็มบ้านเต็มเมือง เธอก็พร้อมจะเลิกใช้ทันที เพราะคนอย่างมอลลีไม่จำเป็นต้องเหมือนใคร

“คุณป้าไม่ต้องพยายามขู่เลย บ๊องเขาชินแล้ว เขาก็ไม่ว่าอะไรซะหน่อย” มอลลีรีบดักคอ เธอไม่ใช่สาวน้อยใส่ชื่อที่ไม่รู้ความหมายโดยนัยของคนเป็นพ่อ ถ้าแค่ล้อเล่นก็แล้วไป แต่ถ้าตั้งใจจะขู่ให้คนของเธอกระเจิง ก็คงต้องทำอะไรบ้าง

“อ้าว ป้าก็ต้องรีบบอกไว้ก่อนสิ เพื่อปกป้องเขาอยากด่าคนเล็ยงว่า เล็ยงกันมายังไง ก็จะได้บอกตอนนี้เลยว่าเล็ยงมาอย่างนี้แหละ ด่าได้ แต่อย่าแรงนะปกป้อง” โซติแกลิ่งหันไปพูดกับคนที่พยายามนั่งกินเงียบๆ ทำเอาชายหนุ่มสะดุ้งจนสล้าก เขารีบคว้าน้ำมาดื่มก่อนบอกเสียงสั้นๆ

“เอ่อ ผมไม่กล้าว่าท่านหรือครับ”

เมื่อเจอคนสูงวัยที่เจเนจัดในหลากหลายสถานการณ์มากกว่า ปกป้องที่ฟอร์มดีมาตลอดก็มาดหลุดจนได้ ทำทางเหลือหลายของปกป้องกลับทำให้โซตินึกสงสารเสียเอง คนสูงวัยเริ่มหัวเราะและพาเอาสองหนุ่มสาวหัวเราะตามไปด้วย

“เอ้ากินกันต่อ เต็ยวหายร้อน จะเต็ยดร้อนแม่ครัวต้องเอาไปอุ่นใหม่อีก”

“ครับ”

อย่างน้อยปกป้องก็โล่งใจที่โซติไม่ได้รังเกียจเขาในฐานะเพื่อนของลูกสาว บรรยายคาศบโน้ตะอาหารเป็นกันเองกว่าที่คิดไว้ มอลลีมีเรื่องลัฟเพหระมาชวนสนทนาได้ไม่ขาดช่วง ส่วนโซติก็ดูสนใจใคร่รู้เกี่ยวกับตัวเขา เจ้าพ่อสื่อมีวิธีการถามไถ่เรื่องต่างๆ โดยไม่ทำให้คนถูกถามรู้สึกเหมือนกำลังถูกซักไซ้ ชายหนุ่มเล่าข้อมูลส่วนตัวของตัวเองไปหลายเรื่อง รวมถึงเรื่องสำคัญที่ตั้งใจจะมาบอกในวันนี้

“ถ้าไม่ได้ทุนการศึกษาของมูลนิธิไทยสาร ผมคงไม่ได้ย้ายเข้ามาเรียนในตัวจังหวัดตอนมอหนึ่ง และคงสอบเข้าโรงเรียนนายร้อยไม่ติด”

สิ่งที่ได้ยินกับหูทำให้โชติทำหน้าที่เหมือนเหลือเชื่อ ส่วนมอลลีทำตาโตตื่นเต้น ตลอดเวลาที่ผ่านมา ปกป้องไม่ใช่คนช่างคุยเรื่องส่วนตัว เรื่องที่เธอรู้ันั้นมาจากเธอเป็นฝ่ายซักถาม แต่ดูสิเรื่องใหญ่ขนาดนี้เขากลับไม่ยอมเล่าในเมื่อเขาใช้โอกาสนี้ขอบคุณบิดาของเธอ เธอเลยได้รู้เรื่องนี้ไปด้วย

“คุณป้าเคยบอกฉันบ่อยๆ ว่า เงินที่เลี้ยงฉันหนึ่งคน เอาไปเลี้ยงเด็กดีๆ ได้อีกหลายคน ที่แท้เด็กดีๆ ที่ว่าก็คือป้องกันตนเอง”

“ผมโชคดีที่ได้รับทุน ขอบพระคุณท่านมากครับ” ปกป้องหันไปไหว้โชติพร้อมลอบสังเกตอาการของคนสูงวัย

โชติทำหน้าที่เหมือนจะพูดอะไรบางอย่าง แต่โดนมอลลีขัดขึ้นมาเสียก่อน

“แล้วที่ผ่านมามีป้องช่วยดูแลฉัน เพราะทุนเธอ” ตามประสาคนไม่เก็บสิ่งที่คาใจ เธอถามสิ่งที่สงสัยทันที สายตาที่จ้องเขม็งและน้ำเสียงติดจะผิดหวังนั้นทำให้ทุกคนในโต๊ะเงยบกริบ

นอกจากมอลลีแล้ว โชติเองก็ดูจะสนใจฟังคำตอบไม่น้อย

“ก็มีส่วนบ้าง แต่ไม่ทั้งหมด” ปกป้องพยายามคิดหาคำตอบที่ฟังดูดีกว่านี้ แต่เขาก็เลือกตอบตามจริง

“หมายความว่ายังไง” ถ้าไม่ซักไซ้จนเข้าใจถ่องแท้คงไม่ใช่มอลลี

“ตอนนี้เรารู้จักกันแล้ว ต่อให้ไม่ใช่ลูกคุณโชติ ก็เหมือนเดิม” น้ำเสียงเรียบหนักแน่นราวกับไม่กลัวเครื่องจับโกหกนั้นทำให้ทุกคนนิ่งไป ก่อนหญิงสาวคนเดียวในโต๊ะจะยิ้มกว้าง

“ฉันเชื่อป้อง”

มอลลีเชื่อมั่นอย่างเต็มเปี่ยมโดยสัญชาตญาณว่าสิ่งที่ปกป้องทำให้เธอทั้งหมดนั้น ไม่ใช่เป็นเพราะเธอคือทายาทไทยสารเพียงอย่างเดียว ตลอดเวลาที่ผ่านมา ปกป้องไม่ใช่คนประจบประแจง จะว่าไปแล้วเธอเองต่างหากที่เป็นฝ่ายตามติดเขา จนเขาวนเวียนอยู่ในชีวิตเธอจนได้

ถ้าวรณียัมภระจางของมอลลีทำให้ปกป้องโล่งใจ ประโยคต่อไปของ โซติก็ทำให้เขาแทบไม่เชื่อหูตัวเอง

“ช่วงนี้มีแต่ข่าวแย่ๆ อย่างน้อยก็มีเรื่องดีๆ มาทำให้ปลื้มใจบ้าง”

ประโยคที่แสดงออกถึงความยินดีของโซติเมื่อทราบว่าจะปกป้องคือเด็ก ที่เคยได้รับทุนการศึกษาซึ่งเขาเป็นคนริเริ่ม แม้จะปฏิเสธไม่ได้ว่าโครงการ ให้ทุนนั้นมีส่วนช่วยเรื่องสภาพลักษณะทั้งของตนและขององค์กร แต่ก็เป็นการ ช่วยเหลือที่ไม่มีข้อผูกมัดและไม่ได้หวังผลตอบแทนจากเด็กเหล่านั้นแต่ อย่างใด เมื่อได้ทราบว่าเงินที่เขาให้ไปช่วยต่อยอดให้เด็กรักดีคนหนึ่งได้ ศึกษาในสถาบันอันทรงเกียรติ มีอนาคตและอาชีพการงานที่ดี โซติก็อด ปลานปลื้มไม่ได้

ทุนคือจุดเริ่มต้นที่ทำให้ปกป้องเข้ามาในชีวิตของมอลลี แต่ตัวมอลลี ทำให้เขาอยู่ต่อ

บางที่ข้างเผือกเชือกนี้อาจมีบุญกรรมผูกพันกันมากกับเขาและมอลลี มากกว่าที่คิด...

บรรยากาศชื่นมื่นในโต๊ะอาหารคืนกลับมาอีกครั้ง

“เออ เราน่าจะทำสกุ๊ปนะคุณป้า ว่าเด็กที่เคยได้ทุนไทยสาร ตอนนั้น ไปอยู่ไหนกันบ้าง”

“น่าสนใจ เดี่ยวป้าไปบอกบอกอให้เขาลองดู”

เมื่อไม่มีอะไรคาใจแล้วมอลลีก็เริ่มรับประทานอาหารอย่างเอร็ดอร่อย อีกครั้ง ส่วนโซติกลับมองคนตรงหน้าด้วยความสนใจมากกว่าเดิม

“ทำไมเลือกเป็นทหาร”

“พ่อผมเป็นทหารชั้นประทวนครับ ผมโตมาในค่ายทหาร ตั้งแต่เด็ก ผมก็นั่งมองพวกนายทหารกับพ่อ ทุกคนดูสง่ามาก อาจจะเป็นอาชีพเดียว ที่ผมคุ้นเคย และคิดว่าถ้าผมตั้งใจจริงๆ ผมน่าจะเป็นทหารดีๆ ช่วยเหลือ ประเทศได้ คนกรุงเทพฯ อาจจะไม่ค่อยคุ้น แต่ที่ต่างจังหวัด ทหารไปช่วย ดูแลชาวบ้าน ทำนุบำรุงทำนุ ไม่ใช่ว่าแค่สู้กับผู้ร้าย พ่อผีนอยากเห็นผมเป็นทหาร

สัญญาบัตร เสียตายพ้อเสียก่อน”

คำตอบเรียบๆ แต่ดวงตาเป็นประกายนั้นทำให้คนฟังซึ่งได้ไม่น้อย ปกป้องมีความผ่องใสงิ่งใหญ่ของคนเป็นพ้อ และเขาก็ทำสำเร็จ

“แล้วตอนนี้อยู่กับใคร” เป็นเพราะทราบดีถึงคุณสมบัติเด็กที่จะได้รับทุนการศึกษา ทำให้พอจะเดาได้ไม่ยากว่าปกป้องไม่มีบ้านในกรุงเทพฯ เป็นของตนเอง

“อย่าเพิ่งเสียไปครับ ตอนนี้อยู่กับญาติของย่าครับ”

“ญาติต่างๆ ละสิ อยู่บ้านเขาคืออัดโหม” น้ำเสียงนั้นไม่ได้ดูแคลน แต่ฟังออกว่าเป็นห่วงตามประสาผู้ใหญ่ และนั่นทำให้ปกป้องรีบตอบ

“อยู่ได้ครับ ปกติอยู่โรงเรียนเป็นส่วนใหญ่ ไม่ได้กลับทุกอาทิตย์ ช่วงปิดเทอมบางทีเพื่อนๆ ก็ชวนไปบ้าน เดี่ยวเรียนจบก็คงต้องย้ายตามงาน ในค่ายมีบ้านพักให้”

“เรียนอยู่ปีไหนแล้ว”

“ปีสามครับ”

“เรียนเก่งได้คะแนนดี คงได้เลือกก่อนลิว่าจะไปลงเหล่าไหน” เป็นธรรมดาที่เจ้าพ่อลิว่จะรอบรู้และปะติดปะต่อสถานการณ์ได้ไม่ยาก คะแนนรวมทุกวิชาของการเรียนในโรงเรียนนายร้อยจะถูกนำมาเรียงลำดับ และคนที่ได้คะแนนสูงจะได้รับสิทธิ์ในการเลือกเหล่าที่ต้องการจะบรรจุก่อน แม้ยังไม่ได้สัมภาษณ์เรื่องผลการเรียน แต่เขาเชื่อมั่นว่าเด็กหนุ่มที่เคยได้รับทุนมาอย่างปกป้องน่าจะอยู่ระดับที่อปของชั้นปี

“ครับ”

“เขาให้เลือกสถานที่ด้วยใช่ไหม นายจะเลือกลงที่ไหนล่ะ เลือกในกรุงเทพฯ สิ ค่ายทหารเยอะแยะ” มอลลีที่นั่งฟังอยู่เงียบๆ มาพักใหญ่ถึงกับแทรกขึ้นมา

ปกป้องไม่ตอบ แต่สายตามุ่งมั่นนั้นทำให้พอจะเดาได้ว่ากรุงเทพมหานครคงไม่ใช่สิ่งที่เขาวางแผนไว้

“ถ้าขาดเหลืออะไรบอกนะ ถือว่าเราเป็นคนกันเอง”

“ขอบพระคุณครับ”

แม่ปกป้องตอบรับและให้ตัวอย่างเคารพ แต่โซติารู้สึกได้ว่าคนหนุ่มที่ดูมีอุดมการณ์ ทำทุกอย่างเพื่อหน้าที่เพื่อความฝันคนนี่คงไม่เป็นฝ่ายเดินตรงเข้ามาร้องขอความช่วยเหลือจากเขาเองแน่ๆ หากตัวคนเดียว ปกป้องคงจะมีทางที่ก้าวเดินไปได้อย่างดีในเส้นทางนี้ แต่ถ้ามีมอลลี่เข้ามาเกี่ยวข้องด้วยล่ะ ลูกสาวเขาเองดูจะห่างไกลกับคำว่าเสียสละเพื่อส่วนรวมไปมากที่สุดทีเดียว

แม่มอลลี่จะใจกว้าง ชอบช่วยเหลือ แต่นั่นก็มีขอบเขต และต้องมาจากใจที่เธออยากทำเอง ถ้าโดนบังคับ เธอจะหันกลับไปเดินอีกทางทันที เธอไม่เอาเปรียบใคร แต่ก็ไม่หลนหลนหลนตายอมให้ใครเอาเปรียบอย่างแน่นอน

แม้รู้ว่าความสัมพันธ์ของคนหนุ่มสาวอายุเท่านี้ยังวูบไหว มีโอกาสเปลี่ยนใจได้อีกหลายครั้ง แต่โซติก็อดเป็นห่วงไม่ได้ เป็นความรู้สึกห่วงลึกๆ ที่อธิบายให้ใครฟังได้ยากเหลือเกิน